



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **M. V.**, zastoupena JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 22. 10. 2018, č. j. 72 Ad 32/2017 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2017, č. j. X, žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila své rozhodnutí č. II ze dne 21. 3. 2017, č. j. X, jímž byla od 18. 4. 2017 žalobkyni snížena výše vdovského důchodu. Námitkami žalobkyně brojila proti způsobu výpočtu příplatku ke starobnímu důchodu jejího zemřelého manžela za období výkonu trestu odnětí svobody, ve kterém konal práce za zvlášť obtížných pracovních podmínek, které by odůvodňovaly jejich posuzování jako zaměstnání I. pracovní kategorie dle § 25 odst. 7 písm. a) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů. Dle žalobkyně žalovaná použila chybnou metodiku při zaokrouhlování dílčí doby věznění, výše tohoto příplatku tak nemá činit 534 Kč, nýbrž 535 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017 podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále též „krajský soud“). Stejně jako v předešlých

námitkách žalované vytkla způsob zaokrouhlování, jež měl za následek chybné stanovení výše sporného příplatku k důchodu (534 Kč namísto 535 Kč).

[3] Podáním ze dne 23. 4. 2018 požádala žalovaná krajský soud o zapůjčení dávkového spisu k posouzení, zda lze vydat nové rozhodnutí za účelem uspokojení žalobkyně ve smyslu § 62 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Žalovaná totiž v mezích na základě judikatury Nejvyššího správního soudu změnila napadenou metodiku zaokrouhlování.

[4] Dne 19. 6. 2018 žalovaná informovala krajský soud, že provedla přepočítání sporného příplatku k důchodu v souladu s novou metodikou, a i když tímto jeho výše vzrostla z 534 Kč na 535 Kč, nemělo to vliv na konečnou výši vdovského důchodu žalobkyně. Žalovaná proto nevydala nové rozhodnutí ve smyslu § 62 s. ř. s.

[5] Podáním ze dne 1. 7. 2018 žalobkyně sdělila krajskému soudu, že žalovaná vydala dne 13. 6. 2018 rozhodnutí, jímž znovu zamítla novou žádost žalobkyně o stanovení nové výše vdovského důchodu ze dne 7. 5. 2018. V tomto rozhodnutí již žalovaná upravila výpočet sporného příplatku k důchodu, čímž byl tento zvýšen na 720 Kč (185 Kč v souvislosti s výkonem trestu ve III. kategorii a 535 Kč v souvislosti s výkonem trestu v I. kategorii). Žalobkyně je však tímto rozhodnutím uspokojena jen částečně, neboť dle jejího názoru žalovaná nesprávně vypočetla příplatek v souvislosti s výkonem trestu ve III. kategorii. Proto proti němu podala námitky.

[6] Podáním ze dne 28. 8. 2018 žalobkyně sdělila krajskému soudu, že její námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2018 žalovaná zamítla. Žalobkyně konstatovala, že již nemá důvod brojit proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, protože žalovaná v této věci vydala nová rozhodnutí ve dnech 13. 6. 2018 a 28. 8. 2018. Proto žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, č. j. X, vzala zpět a krajskému soudu navrhla, aby řízení o ní zastavil. Dále uvedla, že žaloba nově směřuje proti rozhodnutím ze dne 13. 6. 2018 (rozhodnutí o nové žádosti žalobkyně o stanovení nové výše vdovského důchodu ze dne 7. 5. 2018, pozn. soudu) a 28. 8. 2018 (rozhodnutí o námitkách proti rozhodnutí ze dne 13. 6. 2018, pozn. soudu) a navrhla, aby obě tato rozhodnutí krajský soud zrušil.

II.

[7] Krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením zastavil podle § 47 písm. a) s. ř. s. řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, č. j. X, (výrok I.) a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení (výrok II.). Konstatoval, že žalobkyně vzala žalobu zpět a současně nejsou splněny podmínky podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. pro to, aby jí přiznal náhradu nákladů řízení. Žalovanou provedený přepočítání příplatku náležejícího ke starobnímu důchodu zemřelého manžela žalobkyně totiž neměl žádný vliv na výši jejího vdovského důchodu.

III.

[8] Kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení uvedeného usnesení krajského soudu. Namítá, že vzala žalobu zpět v rozsahu rozhodnutí ze dne 3. 7.

pokračování

2017, č. j. X, neboť toto rozhodnutí žalovaná změnila vydáním nových rozhodnutí. Nadále jsou však sporná rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2018 a 28. 8. 2018, proti nimž brojila svým podáním ze dne 28. 8. 2018. Krajský soud měl tedy nejprve rozhodnout o přípustnosti změny žaloby a poté rozhodnout ve věci samé. Dále brojí proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení. Žalobu totiž vzala zpět právě proto, že žalovaná vydala nová rozhodnutí ještě předtím, než krajský soud o žalobě rozhodl. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil.

IV.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti provedla rekapitulaci průběhu řízení. Uvedla, že nové rozhodnutí ve smyslu § 62 s. ř. s. nevydala, neboť v souvislosti se změnou metody zaokrouhlování se nezměnila výše vdovského důchodu stěžovatelky. Přepočtení tak nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí ze dne 3. 7. 2017, č. j. X. Z tohoto důvodu nebyly splněny ani podmínky pro přiznání náhrady nákladů řízení stěžovateli. Teprve námitkami ze dne 1. 7. 2018 zpochybnila stěžovatelka způsob výpočtu délky doby („denin“), za kterou má být příplatek poskytován. Tyto nové námitky jsou předmětem řízení vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 72 Ad 47/2018. Žalovaná považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Stěžovatelka totiž nezpochybnila samotné zastavení řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, č. j. X, tj. výrok I. napadeného usnesení. Zbývající výrok II. se týká náhrady nákladů řízení. Pokud by ovšem stěžovatelka ve své kasační stížnosti věcně napadala pouze výrok II. usnesení krajského soudu, musel by Nejvyšší správní soud aplikovat § 104 odst. 2 s. ř. s., dle něhož *[k]asační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná*.

[12] Otázkou (ne)přípustnosti kasační stížnosti dle § 104 odst. 2 s. ř. s. se opakovaně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Pro nyní posuzovanou věc je podstatné především jeho usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, č. 2116/2010 Sb. NSS.

[13] V uvedeném usnesení dospěl rozšířený senát k závěru, že: *„Ustanovení § 104 odst. 2 soudního řádu správního, se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení.“* Tehdy posuzovanou otázkou bylo, zda lze připustit kasační stížnost proti výroku o nákladech řízení (jež by sama o sobě byla nepřipustná podle § 104 odst. 2 s. ř. s.), pokud směřuje i proti rozhodnutí ve věci samé (taková kasační stížnost by byla jinak přípustná). Rozšířený senát uvedl, že: *„Kasační stížnost je totiž přípustná jen tehdy, je-li podána z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s.; a contrario neopírá-li se o takové důvody, tj. opírá-li se jen o důvody jiné, přípustná není. Jinak řečeno, jsou-li uplatněny v kasační stížnosti jak*

důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s., tak důvody jiné, zde neuvedené, je kasační stížnost přípustná. (...) Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. není přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Jinými slovy, zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačné (čisté) podobě, musela by být pro nepřipustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 - 53, podle něhož 'nelze za stávající právní úpravy ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případné nesprávné rozhodnutí krajských soudů o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé'). Jinak řečeno, pokud je kasační stížností napaden též jiný výrok, je kasační stížnost zásadně přípustná.' (...) Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tudíž aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku o nákladech řízení. Logicky vzato, bude-li nepřipustná kasační stížnost do výroku o věci samé z některého z důvodů zde uvedených, pak osud této kasační stížnosti směřující proti výroku ve věci samé bude následován i tou její částí, kterou bude napaden výrok o nákladech řízení.'

[14] Z citovaného usnesení rozšířeného senátu vyplývá, že kasační stížnost je nepřipustná jen tehdy, pokud směřuje výlučně proti nákladovému výroku, resp. když sice směřuje současně proti hlavnímu výroku, na němž je nákladový výrok závislý, avšak kasační stížnost proti tomuto hlavnímu výroku (zde výroku o zastavení řízení) je nepřipustná. Rozšířený senát přitom opřel svůj názor především o gramatické vyjádření pravidla dle § 104 odst. 2 s. ř. s., tedy že kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

[15] Postatou kasační stížnosti stěžovatelky není nesouhlas s tím, že soudní řízení ve vztahu k rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, č. j. X, bylo zastaveno, což by na první pohled znamenalo, že stěžovatelka napadá *de facto* pouze nákladový výrok. Stěžovatelka však namítá, že současně měl krajský soud rozhodnout o jejích námitkách vůči následným rozhodnutím žalované vydaných ve dnech 13. 6. 2018 a 28. 8. 2018, které uplatnila rovněž v podání ze dne 28. 8. 2018. To znamená, že stěžovatelka nebrojí čistě proti nákladovému výroku, ale namítá i jinou vadu řízení před soudem. Aplikace § 104 odst. 2 s. ř. s. proto není s ohledem na výše uvedené na místě.

[16] Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost stěžovatelky projednal a dospěl k závěru, že není důvodná.

[17] Kasační stížnost směřuje proti usnesení krajského soudu, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě podle § 47 písm. a) s. ř. s.

[18] Podle uvedeného ustanovení soud řízení *usnesením zastaví, vzal-li návrhovatel svůj návrh zpět; šlo-li však o společný návrh více osob, vezme předseda senátu toliko zpětuzetí návrhu jedním z návrhovatelů usnesením na vědomí.*

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti nezpochybňuje, že podanou žalobu vzala zpět. Stalo se tak podáním ze dne 28. 8. 2018, v němž výslovně uvedla, že: „nemá důvod dále brojit proti rozhodnutí ze dne 3. 7. 2017, které napadla žalobou, protože žalovaná v mezidobí vydala

pokračování

nová rozhodnutí, a to ze dne 13. 6. 2018 a 20. 8. 2018. Žalobkyně proto bere žalobu proti rozhodnutí ze dne 3. 7. 2017 zpět. Nově žaloba směřuje proti rozhodnutím ze dne 13. 6. 2018 a 20. 8. 2018.“ Závěrem podání pak stěžovatelka výslovně navrhl, aby řízení o žalobě bylo zastaveno. S ohledem na obsah uvedeného podání tedy krajský soud nepochybil, pokud postupoval podle § 47 písm. a) s. ř. s. a řízení zastavil. V dané věci bylo učiněno jednoznačné zpětvzetí žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, č. j. X. Právní úprava krajskému soudu neukládá zkoumat, jaké důvody vedou žalobce ke zpětvzetí žaloby. Pokud žalobce (před rozhodnutí věci soudem) učiní zpětvzetí žaloby, nemá soud jinou možnost než řízení o žalobě zastavit. Řízení před správními soudy je totiž ovládáno zásadou dispoziční, která umožňuje žalobci disponovat s jím podaným návrhem. Povinností soudu v případě zpětvzetí není ani zkoumat, zda byly splněny podmínky pro věcné projednání žaloby. V případě, že je soudu doručen jednoznačný projev vůle, ze kterého je patrné, že úmyslem podatele jen vzít žalobu zpět, soud řízení bez dalšího zastaví (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, ze dne 8. 2. 2007, č. j. 8 As 24/2005 - 69, ze dne 16. 5. 2012, č. j. 4 As 24/2012 - 18, či ze dne 16. 5. 2012, č. j. 4 As 24/2012 - 18). Uvedené potvrdil rovněž Ústavní soud v usnesení ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. I. ÚS 338/20.

[20] Krajský soud napadeným usnesením vyhověl požadavku stěžovatelky na zastavení řízení ve věci přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, č. j. X. Stěžovatelka v kasační stížnosti brojí proti tomu, že krajský soud napadeným usnesením dále nerozhodl o přípustnosti jejího údajného návrhu na změnu žaloby ze dne 28. 8. 2018 a nerozhodl o žalobě v takto změněné podobě. Pro posouzení této námitky je klíčové, že stěžovatelka svou žalobou ze dne 16. 7. 2017 napadla toliko rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, č. j. X, a domáhala se jeho zrušení. Před krajským soudem tak bylo vedeno řízení o žalobě proti tomuto konkrétnímu rozhodnutí žalované. Svým podáním ze dne 28. 8. 2018 stěžovatelka vzala jednoznačně žalobu v rozsahu celého jejího předmětu (napadeného rozhodnutí žalované) zpět, čímž vyvolala zastavení řízení o přezkumu uvedeného rozhodnutí správního orgánu.

[21] Krom zpětvzetí obsahovalo podání stěžovatelky ze dne 28. 8. 2018 ještě druhý procesní návrh, jímž se domáhala zrušení rozhodnutí žalované vydaných ve dnech 13. 6. 2018 a 20. 8. 2018. Stěžovatelka dovozuje, že se jednalo o změnu žaloby, o jejíž přípustnosti byl krajský soud povinen rozhodnout v napadeném rozhodnutí. Teprve poté měl rozhodnout ve věci samé. Tomuto náhledu nelze přisvědčit. V posuzovaném případě nelze uvažovat o tom, že by popsáná situace představovala změnu žaloby ve smyslu § 95 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. Předmětem přezkumné činnosti krajského soudu totiž bylo dle jeho vymezení v žalobě rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017. Vzala-li následně stěžovatelka žalobu vůči tomuto rozhodnutí žalované zpět, vedlo to v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. k zastavení řízení o tomto předmětu a z logiky věci zde nezůstalo nic, co by mohlo být změněno. Jestliže tedy stěžovatelka za této situace v podání ze dne 28. 8. 2018 vznesla námitky proti dalším rozhodnutím žalované, nejednalo se o změnu žaloby, ale o zahájení nového (dalšího) řízení s novým předmětem, jímž byla rozhodnutí žalované vydaná ve dnech 13. 6. 2018 a 20. 8. 2018.

[22] Takto (správně) posoudil obsah uvedeného podání rovněž krajský soud, který zahájil o tomto druhém procesním návrhu samostatné řízení. Jak vyplývá z přípisu krajského soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 7 Ads 474/2018 - 23, řízení ve věci rozhodnutí žalované ze dne 20. 8. 2018, č. j. X, a ze dne 13. 6. 2018, č. j. X, je vedeno pod sp. zn. 72 Ad 47/2018. Krajský soud sice nevydal v projednávané věci procesní usnesení dle § 39 odst. 2 s. ř. s., jímž by tento návrh (žalobu proti rozhodnutím ze dne 13. 6. 2018 a 20. 8. 2018) vyloučil k samostatnému projednání, otázka správnosti jeho procesního postupu v řízení vedeném pod sp. zn. 7 Ads 474/2018 však není předmětem tohoto řízení.

[23] Nově napadená rozhodnutí žalované přitom nepředstavovala nová rozhodnutí ve smyslu § 62 s. ř. s., která by žalovaná vydala za účelem uspokojení stěžovatelky. Žalovaná sice o tomto postupu uvažovala, jak vyplývá z jejího podání krajskému soudu ze dne 23. 4. 2018, avšak po přepočtu sporného příplatku v souladu s novou metodikou k němu nepřistoupila, o čemž krajský soud informovala podáním ze dne 19. 6. 2018. Stěžovatelkou označená „nová rozhodnutí“ tak nebyla vydána z iniciativy žalované související s řízením proti jejímu rozhodnutí ze dne 3. 7. 2017, ale na základě další žádosti stěžovatelky o přepočet důchodu ze dne 7. 5. 2018.

[24] Krajský soud tedy správně konstatoval, že ze strany žalované nedošlo k aktivitě, kterou by bylo možno pořadit pod § 60 odst. 3 větu druhou s. ř. s. Dle uvedeného ustanovení platí, že *[v]zal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení*. Stěžovatelka poukazuje na to, že v posuzované věci vedlo ke zpětvzetí žaloby právě pozdější chování žalované spočívající ve vydání nových rozhodnutí předtím, než soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí ze dne 3. 7. 2017. V rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 7 As 424/2018 - 21, Nejvyšší správní soud k pojmu „pozdější chování odpůrce“ uvedl, že: *„Z citovaného ustanovení vyplývá, že soud se nemůže bez dalšího spoléhat na tvrzení žalobce uvedená ve zpětvzetí, ale musí vždy zkoumat, zda existuje souvislost mezi zpětvzetím návrhu (zde žaloby) a pozdějším chováním odpůrce (zde žalovaného). Zabývá se tedy tím, zda k označenému chování došlo až po podání žaloby (1. podmínka pro přiznání náhrady nákladů řízení) a v souvislosti s ní (2. podmínka pro přiznání náhrady nákladů řízení). Zjistí-li soud, že žalobce vzal své podání zpět bez ohledu na chování žalovaného nebo že chování žalovaného nemělo objektivně žádnou souvislost s podáním žaloby, nemůže náhradu nákladů řízení přiznat, byť by žalobce tvrdil opak nebo byl o opaku subjektivně přesvědčen.“* (důraz přidán). Rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2018, jímž znovu zamítla žádost stěžovatelky o stanovení nové výše vdovského důchodu (a navazující rozhodnutí o námitkách proti němu ze dne 28. 8. 2018), nelze považovat za procesní aktivitu, která by mohla být chápána jako „pozdější chování“ ve smyslu § 60 odst. 3, věty druhé s. ř. s. Jakkoliv k tomuto „pozdějšimu chování“ došlo až po podání žaloby, žalovaná nejednala z vlastní iniciativy. Její postup byl vyvolán žádostí samotné stěžovatelky o přepočet důchodu ze dne 7. 5. 2018. Žalovaná tak nevydala dne 13. 6. 2018 rozhodnutí ve věci vdovského důchodu stěžovatelky v reakci na podanou žalobu či v souvislosti s ní, ale proto, že rozhodovala o nové žádosti stěžovatelky. Ostatně, žalovaná po provedení přepočtu sporného příplatku k důchodu krajskému soudu sdělila, že ze své iniciativy nové rozhodnutí nevydá, neboť požadovaný přepočet neměl vliv na konečnou výši vdovského důchodu stěžovatelky a současně novou žádost stěžovatelky znovu zamítla. Jelikož stěžovatelkou označené chování žalované

pokračování

(vydání rozhodnutí ze dne 13. 6. 2018 a 28. 8. 2018) nemělo přímou souvislost s podáním žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, nemohla být z tohoto důvodu stěžovatelce přiznána náhrada nákladů řízení.

[25] Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud dodává, že námitky proti obsahu „nových“ rozhodnutí ze dne 13. 6. 2018 a 28. 8. 2018 nebyly uplatněny v žalobě. Ta směřovala vůči způsobu zaokrouhlování u výpočtu příplatku náležejícího ke starobnímu důchodu zemřelého manžela stěžovatelky za období výkonu trestu odnětí svobody, ve kterém konal práce za zvlášť obtížných pracovních podmínek, které by odůvodňovaly jejich posuzování jako zaměstnání I. pracovní kategorie. Přestože tento přepočet žalovaná provedla, nemělo to žádný vliv na výši důchodu stěžovatelky.

[26] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 26. února 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu